

ЛАЖ И ПАРАЛАЖ

Састану се једном два човјека, једноме било име Лаж, а другоме Паралаж, па рече Лаж:

– Јеси ли чуо за они струк зеља те је у наше село изникнуо?

– Каково зеље? Не ја – одговори Паралаж.

– То је страшило божје – рече му – више од икаква дуба, дебље од икаква јаблана, а гранатије од највише јела. Пода њ се може све село окупити и у хладу спавати и радити шта хоћеш. Све живо, што зеље једе, од њега се храни и ништа се не познава, колико да из морске пучине зацрпнеш чашу.

Сад почне Паралаж Лажи:

– А јеси ли ти чуо за они казан што га ми сељани градимо?

– Не ја – одговори – а какав казан?

– Казан, брате, чудо над чудесима! У њему ће бити преко десет хиљада ока, изнутра ће га направљати седамдесет и седам највјештијех калајџија*, а с двора двадесет и девет, и колико ће бити широк неће моћи калајџије један другог виђети, него један другог звати иза свега гласа: „Лакше, море, не оштети ми радњу!” Али је то све ласно и бош, него куда ћемо с њим, јер у селу неће моћи станути.

Упита га Лаж:

– А, побогу брате, што вам хоће толики казан?

– Богме, ако и код нас изникне онолики струк зеља колики код вас, да га у овом казану варимо.